

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/126/2019
Identifikačné číslo spisu: 2115212356
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2115212356.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenského plynárenského priemyslu, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 44/a, IČO: 35 815 256, zastúpeného Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Michalská 14, IČO: 47 255 706, proti žalovanej K. Ž., bývajúcej v T., V. XX, zastúpenej Občianskym združením Centrom správnej pomoci Trnava, so sídlom v Trakoviciach 158, IČO: 51 563 193, o zaplatenie 3 756,46 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19 C 241/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. marca 2018 sp. zn. 24 Co 73/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. apríla 2016 č. k. 19 C 241/2015-43 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 756,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1 806,79 eur od 1. novembra 2013 do 18. marca 2015, vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1 606,79 eur od 19. marca 2015 do 15. apríla 2015, vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1 306,79 eur od 16. apríla 2015 do zaplatenia, vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1 879,21 eur od 1. novembra 2013 do 4. marca 2015, vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1 479,21 eur od 5. marca 2015 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 78,53 eur od 24. januára 2014 do 18. marca 2015, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 970,46 eur od 12. júla 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; rozhodol tiež o náhrade trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 488, § 489, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 49 ods. 3, § 57 ods. 7 zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike a o zmene niektorých zákonov, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, uviedol, že žalobca sa voči žalovanej domáhal vyššie uvedeného nároku z titulu nezaplatenia dodávky zemného plynu, pričom vo veci súd prvej inštancie pôvodne rozhodol platobným rozkazom z 22. októbra 2015 č. k. 19 C 241/2015-21, proti ktorému podala odporkyňa odpor, čím sa platobný rozkaz podľa § 174 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny

poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zrušil. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o dodávke plynu zo 6. septembra 2010, žalovaná si riadne neplnila svoje povinnosti platiť za dodávku plynu, preto došlo zo strany žalobcu k ukončeniu dodávky plynu a k odstúpeniu od zmluvy o dodávke plynu. Z tohto dôvodu mal žalobca v zmysle uzavretej zmluvy a Obchodných podmienok právo na úhradu nákladov, ktoré mu vznikli za zabezpečenie fyzického prerušenia/obmedzenia dodávky zemného plynu z titulu neoprávneného odberu sumu 78,53 eur, ktoré si vyúčtoval v zmysle platného cenníka služieb, a ktorú sumu vyúčtoval žalovanej faktúrou č. XXXXXXXXXXXX z 9. januára 2014 a splatnou 23. januára 2014. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, za obdobie od 28. septembra 2010 do 18. júla 2011 vyúčtoval žalobca žalovanej za dodávku plynu faktúrou č. XXXXXXXXXXXX sumu 2 221,82 eur, ktorú žalovaná zaplatila iba v časti 400,- eur dňa 4. marca 2015; žalobca vo svojej žalobe uviedol, že predmetná faktúra bola vystavená na sumu 1 879,21 eur a po zaplatení 400,- eur žalovanou dlžná suma z tejto faktúry je preto 1 479,21 eur. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že za obdobie od 19. júla 2011 do 18. júla 2012 vyúčtoval žalobca žalovanej za dodávku plynu faktúrou č. XXXXXXXXXXXX sumu 1 806,79 eur, ktorú žalovaná zaplatila iba v časti 200,- eur dňa 18. marca 2015 a v časti 300,- eur dňa 15. apríla 2015, dlžná suma z tejto faktúry je preto 1 306,79 eur, a za obdobie od 19. júla 2013 do 26. mája 2014 vyúčtoval žalobca žalovanej za dodávku plynu faktúrou č. XXXXXXXXXXXX sumu 970,46 eur, z ktorej žalovaná nezaplatila ani časť. Záverom súd prvej inštancie konštatoval omeškanie žalovanej so splatením peňažného dlhu titulom vyššie uvedených faktúr, a preto určil úrok z omeškania z nezaplatených faktúr za dodávku plynu. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. marca 2018 sp. zn. 24 Co 73/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania plnom v rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, preto odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukázal na skutočnosť, že vo včas podanom odvolaní žalovaná síce uviedla všeobecné náležitosti odvolania, to znamená, proti ktorému rozhodnutiu odvolanie smeruje, v akom rozsahu sa napáda a čoho sa odvolateľ domáha, avšak z podaného odvolania nie sú úplne jasné a zrejme odvolacie dôvody. Ani v ďalších podaniach žalovanej nedošlo k ozrejmieniu konkrétnych odvolacích dôvodov, okrem toho uplynutím lehoty na podanie odvolania stráca odvolateľ možnosť meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a navrhovať dôkazy na ich preukázanie. Lehotu na podanie odvolania a na zmenu doplnenia dôvodov odvolania, dôkazov na ich preukázanie, nemožno stotožňovať s lehotou na odstránenie väd odvolania. Ako odvolací súd ohľadne námietky pojednávania bez prítomnosti žalobcu uviedol, pojednávanie vo veci súd prvej inštancie nariadil na 13. apríla 2016 a aj keď sa nedostavil žalobca, súd pojednávať mohol, nakoľko mal k tomu splnené procesné podmienky. Súd prvej inštancie na pojednávaní dodržal procesný postup podľa § 118 ods. 4 O.s.p. a žalovanú poučil v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Žalovaná mala priestor vyjadriť sa, na svoju obhajobu neuviedla žiadne dôvody a výslovne nenavrhol žiadne dôkazy. Odvolací súd ohľadne nemožnosti vyjadriť sa k na pojednávaní doručenému vyjadreniu žalobcu ďalej uviedol, že toto súd prvej inštancie žalovanej doručil bez časovej možnosti sa k nemu vyjadriť, ide však o vyjadrenie žalobcu k odporu žalovanej so žiadosťou o jeho odmietnutie a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. Nešlo o vyjadrenie vo veci, resp. k meritu pojednávanej veci. Ďalej odvolací súd skonštatoval splnenie zákonnosti postupu súdu prvej inštancie podľa § 120 ods. 1 a § 132 O.s.p., keď umožnil žalovanej označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a zároveň riadne vyhodnotil všetky stranami predložené dôkazy podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov a na ich základe odôvodnil rozhodnutie. Zároveň však odvolací súd poukázal na to, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať, pretože v podľa § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Záverom odvolací súd dodal, že pokiaľ súd nerozhodol podľa predstáv a očakávania žalovanej, nemožno to považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv, pretože do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a

právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd pre nejasnosť a nekonkrétnosť nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že súd prvej inštancie jej na pojednávaní krátkou cestou doručil vyjadrenie žalobcu, ale toto pojednávanie neodročil, aby ho mohla riadne preštudovať a vyjadriť sa k nemu, a vyniesol rozsudok. Zároveň, podľa názoru dovolateľky, súdy mali dôkladne preskúmať žalobcom uplatňovaný nárok a vykonať hlbšie dokazovanie, nakoľko súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nesprávne posúdili vec iba z hľadiska podkladov poskytnutých žalobcov, ktoré sa však, podľa názoru dovolateľky, nezakladajú na skutočnosti. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci. Z týchto dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolanie ako nespĺňajúce zákonné náležitosti odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa (§ 429 ods. 2 písm. c/ C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval

vyľúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. Podľa presvedčenia žalovanej je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu okrem iného vyplýva, že doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil terminologicky správnejším a širším pojmom „právo na spravodlivý proces“, ktorého obsahové znaky vyplývajú z početnej konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj pomaly a ťažkopádne sa tvoriacej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porov. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 4 Cdo 100/2018 a pod.).

14. Právo na spravodlivý proces je jasne koncipované ako samostatné subjektívne verejné právo každého jednotlivca voči štátu (súdu) ako povinnému subjektu na poskytnutie náležitej právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok (nie však priaznivý výsledok). Definovať toto základné právo je veľmi zložité, lebo je jedným zo základných stavebných pilierov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a spravodlivej spoločnosti.

15. Porušením základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení chýba určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ ich strana sporu namietala, ale krajský súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich irelevantnosť; pokiaľ krajský súd takto v prejednávanej veci postupoval, dopustil sa okrem iného aj svojvôle, zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy.

16. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu.

17. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná namieta vykonané dokazovanie, v dôsledku čoho bola vec nesprávne posúdená.

19. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov alebo vykonanie dokazovania bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, resp. vykonával dokazovanie, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu na spravodlivý proces. Nie je preto na mieste tvrdenie dovolateľky o nevykonaní hlbšieho dokazovania, pretože povinnosťou všeobecných súdov je vo veci konať a rozhodnúť na základe stranou označených a predložených dôkazov. Nestačí žalovanou ňou prednášané skutočnosti len tvrdiť, ale tieto skutočnosti musí strana sporu dôkazmi aj podložiť (viď. § 132 ods. 1 C.s.p.).

20. Žalovaná ďalej tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo porušením rovnosti strán sporu tým, že súd prvej inštancie jej na pojednávaní konanom 13. apríla 2016 krátkou cestou doručil vyjadrenie žalobcu, ale toto pojednávanie neodročil, aby ho mohla riadne preštudovať a vyjadriť sa k nemu, a vyniesol rozsudok.

21. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 pojednávanie bolo možné odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Ak súd zistil, že existoval dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informoval tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení a spravidla uviedol deň, keď sa bude konať nové pojednávanie s tým, že dôvod na odročenie sa uviedol v zápisnici alebo poznamenal v spise (viď bližšie § 119 ods. 4 O.s.p.). Dôležitosť dôvodu sa posudzovala vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súd nebol a nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim nedôvodné predlžovanie konania a zvyšovanie s tým spojených trov konania. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Účelom citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p. bolo poskytnúť účastníkovi konania čas pripraviť sa na pojednávanie vo veci s tým, že nedodržanie zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie je relevantnou vadou zmätočnosti.

22. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že na prejednanie veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie na deň 13. apríla 2016. Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že žalobca sa faxovým podaním zo 7. apríla 2014, doplnené písomným podaním z 8. apríla 2016, ktorým sa žalobca vyjadril k podanému odporu žalovanej, ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a požiadal o odročenie nariadeného pojednávania. Z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 13. apríla 2016 (č. 1. 41 spisu) vyplýva, že žalovanej bolo na tomto pojednávaní doručené vyššie uvedené podanie žalobcu. Ďalej z obsahu tejto zápisnice vyplýva, že žalovaná nenamietla nedostatok času na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. spočívajúceho v nedostatku lehoty na oboznámenie sa s týmto vyjadrením žalobcu, a preto súd prvej inštancie pokračoval v pojednávaní aj v neprítomnosti žalobcu, vypočul žalovanú, ktorú oboznámil s výsledkami doposiaľ vykonaného dokazovania v súlade s § 118 ods. 2

O.s.p., zároveň dal možnosť žalovanej vyjadriť sa k veci v súlade s § 118 ods. 4, ktorú poučil aj o povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., na základe čoho žalovaná nemala návrhy na doplnenie dokazovania. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd na tomto pojednávaní rozsudkom rozhodol vo veci samej. Dovolací súd navyše považuje za potrebné uviesť, že vyjadrenie žalobcu, ktoré bolo doručené žalovanej na predmetnom pojednávaní, neobsahovalo právnu a skutkovú argumentáciu vo veci samej, ale žalobca sa v ňom vyjadroval k zmätočnosti a absencii zákonných náležitostí odporu podaného žalovanou, na základe ktorého bol zrušený platobný rozkaz vydaný vo veci a nariadené pojednávanie; uvedené však nebolo predmetom rozhodovania vo veci samej.

23. Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti záver vyjadrený už v judikáte R 39/1993, podľa ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie.“ Tento záver je aj po 1. júli 2016 plne opodstatnený vo vzťahu k § 420 písm. f/ C.s.p. Uvedené tiež vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“), podľa ktorej nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napríklad na súde prvej inštancie, môže byť korigovaný konaním na odvolacom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Z uvedeného je zrejmé, že túto vadu konania tvrdenú žalovanou by bolo možno nanajvýš považovať za procesnú vadu, ku ktorej by došlo v určitej časti konania, avšak žalovaná, ako už bolo vyššie uvedené, nenamietla nedostatok času na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. spočívajúceho v nedostatku lehoty na oboznámenie sa s týmto vyjadrením žalobcu. Nakoniec je nutné poznamenať, že žalovaná účinne podala odvolanie, s ktorým sa odvolací súd riadne zaoberal. Skutočnosť uplatnená touto námietkou dovolateľky nie je preto tiež spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

25. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.